

Landskap: Småland Upptecknat av: Clara Swensson,
Härad: Allbo Adress: Vislanda.
Socken: Berättat av:
Uppteckningsår: mellan 1858-1870. Född år i

Uppteckningen rör Visor:

"Lilla, wackra flicka om du vill!".....	1-5.
"Förr i werlden - ej romaner fanns!".....	6-7.
"En fattig smålänning från bygda jag drogs.....	8-10.
"Herrliga land...".....	11-12.
"Nu är det höst...".....	13-15.
"En wisa will jag sjunga...".....	17-20.
"En herrdag i höjden...".....	21-23.
"Ack! Hjuvlig tid...".....	24-27.
"En Gud, som i alla sin werk...".....	28-32.
"Af allt hwad jorden bär...".....	34-36.
"Jag alltid har tyckt liksom...".....	37-38.
" Jag såg ett ljus i Österland...".....	39-40.
"O, tysta ensamhet...".....	41-43.
"Wälkommen, wälkommen, du klara...".....	44-45.
"Stunden bortilar...".....	46-47.
"I januari allting war så kärleksfullt"	48-49.

126 sid.

"Det war wid midnattsstunden...."	51-54.
"Fröken Adelin hon gånga sig i rosendegård..."	55-65.
"Lilla blomma hur ensam på ängen du står..."	66.
"Du mal för mina känslors låga..."	68-70.
"Våren är nu kommen,....."	71-72.
"Rikeman äter allt läckert han vill..."	73-74.
<u>Marsch</u> för Wärends Skarpskyttar.	75-77.
"Se. öfwer dal och klyfta..."	78-81.
"Min far han war just en mästerbagare..."	82.
"Jutlands öde var tungt..."	84-86.
"Fram soldater, det ljud..."	87-90.
"Brudgum och Bruden, Hwilka i skruden..."	91-93.
"Flicka skall jag allt för dig försaka..."	94-96.
<u>Beväringsvisa.</u> "På året adertonhundra....."	98-100.
"O, du min vän, som står i blommans fägring..."	101-102.
"Kanske du tryckt en annan till din sida,..."	103-104.
"Och gossen som du gav mig..."	105-109.
"Min flicka, ja jag hafwer..."	110.
"Kom Eremit, och om du hyser nog ömhet..."	112-120.
"Der sprang en pilt i lekens ring på Medelhavets strand..."	121-126.

4737

I. Kärleksvisa.

Lilla, wackra flicka om du will,

Hörer dig mitt hela hjerta till.

Jag är öm och trogen,

Och till kärlek mogen -

Tycker om att wara häf` och gill.

Minns du hur wi lekte alla där,

Smekande hwaran som mor och far?

Redde ler med handen,

Byggde hus i sanden:

Ack! hur lätt och lustigt lifwet war.

Men den ljuwa tiden snart förswann;

Jag fick lära tröska och du spann.

Du gick wall i skogen,

Och jag körde plogen;

Mera sällan sågo wi hwarann.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1.

1

4737

Blott när sommarn stod i herlig glans,
Och när Julem bjöd ihop till dans,
Kunde wi få råkas,
Rodna - le - och språkas;
Aldrig nå`nsin större glädje fanns.

Hwad jag tänker eller hwad jag gör,
Står mig samma glada flicka för;
Ofta plär jag drömma,
Att den hulda ömma,
Lisa blir min Brud, förr än jag dör.

Så det varit har i många år;
Aldrig nå`nsin läkas mina sår.
Aldrig är det roligt,
Alldrig rätt förtroligt,
Om jag inte Lisa råka får.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2.

2

4737

Kärlek sådan oro kallas plär,
Ingen wet just hwad den skälmen är;
Men att han kan plåga,
Sätta oss i låga,
Som på en gång roar och förtär.

Röda kinder, stora ögon blå,
Hwita händer, wackra fötter små,
Rund och hwit om armen,
Blommig, full i barmen:
Det är någonting att titta på.

Lilla lisa snart far dagen bort,
Lifwet har blott en, och den är kort;
Fort som spån i strömmen,
Och som bild i drömmen,
Hastar menn`skan till en bättre ort.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

~~3~~

3

4737

Men på resan till den stora sal,
Genom lifwets tränga, mörka dal,
Wille skaparn ställa
- Att oss göra en fälla -
Glädjen i en trogen Makas wal.

Snälla Lisa, när Han skapte dig,
Tänkte Han helt wisst i nåd på mig;
Kom - att ja mig gifwa
Och min Maka blifwa;
Så blir det så ljust på lifwets stig.

I en warmer stuga ska` wi bo,
Lefwa med hwarann i frid och ro.
Lära barnen kära,
Gud och Kungen ära;
Det skall bli så roligt må du tro.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4.

4

4737

Sist wi följas åt till himmelen,

Råka far och mor på nytt igen;

Blifwa åter unga,

Börja åter sjunga,

Om den ewigt trogna kärleken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

5

4737

II. Ur "Symamsellerna".

Förr i werlden - ej romaner fanns,

Ingen opera och ingen dans:

Då gav man "hin håken",

De moderna språken...

Men - hwart hushåll stod i flor och glans! --

Nu för tiden - nu är glansen klen;

Sällan mannen står på säkra ben,

Frun - sitt hjerta grämer,

Läser mamsell Bremer,

Onkel Adam, eller fru Carlèn?

Dottren - blir i mössan yr,

Bara af för mycket grann lektyr,

Lär sig declamera,

Polka, musicera,

Men ger knäfweln alla husbestyr; -

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6.

6

III. Smälänningen.

En fattig Smälänning från bygda jag drogs,

Från stuga och tösa

Till Stockholm att fösa

En oxdrift, som rakt ifrån Wernamo togs.

Jag gick i skinnbracka

Och gräspräcklig jacka.

Tolf styfwer om dan war den kost mig bestogs.

Jag körde och ropte: kom ox, kom ox!

Ostyriga alla! En stänga och slogs.

En stupa i diket

Wid stojet och skriket.

En ann` sprang för fanners långt, långt bort till skogs.

Så stinn uti kräfwen

Kom den och den Greifwen,

Och åkte och skrek: utur vägen din Jocks!

Jag körde och ropte: kom ox, kom ox!

4737

Om dan' brände solen. Med henne jag drogs

I syn och på ryggen.

Om qvälla stucko myggen,

Och aldrig mig unnades komma till krog.

Då krettura rasta,

På hälln jag mig kasta,

Ur påsen min qvällsward af hafrebröd togs.

Se'n sof jag och drömde: kom ox, kom ox!

Så kom jag till Stockholm att stånda till boks

För Slagtarn den skalken

I ox^xfösarbalken.

På vägen jag jämte kamraterna wogs.

Då skreks i minuten:

Hwad kostar den stuten?

Omkring mig det hördes ett flin och ett ko^x!

Jag swarade bara: kom ox, kom ox!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9.

9

4737

Nu må i le`ll weta: jag är ingen Jocks.

Bland rika Grossörer

Så stolt jag mig förer,

Och skrifwer om året tolf tusen till boks.

Har stenhuss och pengar,
Lakejer och drängar

Och wagnar och ridhäst, en ypperlig fox.

Ej mer jag ropar: kom oX! kom oX!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

10.

10

4737

IV. Fäderneslandet.

Herrliga land,

Frihetens stamort på jorden,

Hell dig du drottning i Norden!

Fädernesland!

Fädernesland!

Fädernesland!

Hjertat i brand

Flammar för fädernebygder.

Hell dina fridfälla bygder!

Fädernesland! m.m.

Fast är ditt band

Knutet bland urgamla fjällar.

Hell dina fälar och hållar!

Fädernesland! m.m.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11.

11

4737

Skön är din strand.

Hell dina nät, dina plogar,

Hell dina fält, dina skogar?

Fädernesland! m.m.

Bägarn i hand!

Så lydde Fädernas lära:

Lefwe din Kung och din ära!

Fädernesland!

Fädernesland!

Fädernesland!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12.

12

V. Ingeborgs Klagan.

1. Nu är det höst. Stormande häfwer sig haf-
wets bröst. Ack men hur gärna jag sute Ändå
derute!

2. Länga jag såg Seglet i wester, det flög på
sin wåg. Ack! det är lyckligt, får följa Frithiof
på bölja.

3. Bölja, du blå, Swäll ej så högt, det går
fort nog ändå. Lysen, I stjernor, och sägen Seg-
laren vägen!

4. När det blir vår, Kommer han hem, men
den älskande går ej till hans möte i salen, Icke
i dalen.

5. Ligger i mull Bleknad och kall för sin kär-
leks skull, Eller hon klagar och blöder, Offrad av bröder.

6. Falk, som han glömt, Du skall bli min,
jag will älska dig ömt. Sjelf will jag mata för
ägarn Wingande jägarn.

7. Här på hans hand Wirkar jag in dig i
i dukens rand, Wingar af silfwer och rika Guld-
klor tillika.

8. Falkwingar tog Freja en gång och kring
rymderna drog, sökte i norr och i söder Älskade
Öder. ** Frejas qvarn*

9. Länte du ock Wingarna ut, de ej bure mig
dock. Döden allena mig bäringar Gudarnas wing-
ar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14.

14

4737

10. Jägare skön, Sitt på min skullra och blicka
åt sjön. Ack! hur wi längte och blicke, Kommer
han icke.

11. När jag är död kommer han säkert, mins
då hwad jag bjöd: Helsa och helsa du åter Fri-
thiof som gråter!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15.

15

4737

Fyra mycket wackra och Gudeliga

W I S O R.

Den första: En wisa will jag sjunga om Tal i skriften fins
etc.

Den andra: En Herrdag i höjden är blefweh besluten etc.

Den tredje: Ack ljufwelig tid etc.

Den fjerde En Gud som i alla werk dig ju wisar etc.

Nr 12.

Säljes i C.G Södergrens Bokhandel.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

16

4737

I.

1. En wisa will jag sjunga, Om tal i skriften finns; Om du will det begrunda, Betrakta hör och mins Dess kraft och innehåll, Hwad hon har innebära! Hon går allt upp i tolf.

2. En Gud allting regerar, En Tro och salighet, En Jesus Frälsare kara, Ett dop i lifsens ord, En himmel rund och klar, En sol werlden upplyser, En siste domedag.

3. Twå menniskor på jorden, Twå taflor Gud utgaf, Twå Testament i orden, Twå ljus på himlen klar, Twå namn har Jesus Christ, Twå naturer i Christo, Twå wägar är förwist.

4. Tre personer i en Gudom, Tre artiklar i Tron, Tre änglar uti Gudom, Tre patriarker

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1.

17

from, Tre werldens hufwudstånd, Tre qwinnor gick
till grafwan, Tre män i eldenom.

5. Fyra Ewangelister, Fyrahanda slags jord,
Fyra äro årets tider, Fyra Propheter stor, Fyra
wäder till är Och fyra Elementer, Fyra Monar-
ker är.

6. Fem äro Mose böcker, Fem sinnen men'skan
har, Fem äro läro-stycken, Fem Christi sår det
war, Fem bröd, Fem tusend män, Fem konungar
upphängdes, Fem finger på en hand.

7. Sex dagar Gud allt skapadt, Sex barm-
hertighetsverk, Sex stenkrukor i Cana, Sex da-
gar gör din werk, Sex hundra tusend män, Sex
blef mörkt i all lande, Sex alnar i Goliats längd.

8. Sju dagar i weckor alla, Sju böner i
Fader vår, Sju ord mände Jesu tala, Sju Un-
der i werlden står, Sju öfwer-änglar kär, Sju
Helge Andas gåfwor, Sju och Planeter är.

9. Åtta i Ängla-Choren, Åtta å Noe ark,
Åtta sällheter stora Göra en Christen stark, Åtta
dagar så god war Frälsaren Christus, När
han utgöt sitt blod.

10. Nie månader så wida Låg du i din
moders lif, Nie mände Jesus qwida: Gud har
öfwergivit mig, Nie gaf han upp sin Anda, Nie
war bönestunden, Det du wäl märka kan.

11. Tio fäder för floden, Tio berg du wäl
märkt, Tio äro Budorden, Tio plågor fast stor,

Tio spetälske mån, Tio Jungfrur omtalas, Tio
kommo ej igen.

12. Elfwa i Örtagården Försakade Jesum
Christ, när han, den trogna vården, Gaf sig ut
för dem wist, Elfwa till bordet satt När han deras
otro straffar Och den förkastar platt.

13. Tolf de mindre Propheter, Tolf äro A-
postla tal, Tolf är ock ädla stenar, Tolf Israels
släkter war, Tolf månader i ett år, Tolf äro da-
gens stunder, Tolf Christi Läro-år.

II.

1. En herrdag i höjden är blefwen besluten
Af Konungen uti det himmelska land, Att han skall
hitkomma med mång` sinom tusend Och kallat till
domen båd`qwinna och man, Med Änglarnas röst,
De trogna till tröst, Men swidande skott i de o-
trognas bröst.
2. All werlden uppfylls med Basunernas röster
Och härskri höras till watten och land,
Ja hafwet och jorden med Kyrkor och Kloster, De
skola framgifwa de döda försann; Båd` stora och
små, De skola uppstå, Så många, som mennisko-
själ hafwa må.
3. Nu himmelens Konung på Domstolen sit-
ter, Hans ansigte lyser af wrede och Nåd; Han
skiljer sin får ifrån djefwulens getter, Som hafwa

4737

här brukat mång listiga råd. Då skola de gå till
swafwelsk^jön blå, Och aldrig Guds ansigte mer skå-
da få.

4. Kom hit, i min Faders wälsignade wän-
ner, Söm ha` warit trogna och hört mina röst;
Ert namn är upptecknadt, jag eder wisst känner,
Nu skolen i få båda hugnad och tröst, Jag räcker
Er min hand, Kom till mitt fröjde-land, Med ski-
nande kläder och palmer i hand.

5. Går bort, i förbannade, som aldrig wi-
sat Mig någon wälgering bland lemmarna min:
I ha` mig ifrån edra dörrar bortwisat, Nu skall
i ej slippa i Himmelen in, Si helwetets dörr er
öppen står för, Och swafwelblå djupet med brin-
nande glör.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6.
22

4737

6. Ack mildaste Jesus, föröka oss trona! Att
wi må beredda och wakande stå, Att wi ej förlöre
vår Salighets-krona, Och att wi Din Nåde/ ej här
sakna må. Ack! räck oss Din hand, Vår Frälsare-
man! Och led oss till Himlens lycksaliga Land!.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7.

23

III.

1. Ack! ljuflig tid, När trån på marken bära
frukt All blad och blommor gifwa lukt, Ack! ljuf-
lig tid. När foglar i skogen qwittra, Och på sitt
sätt lofsjunga Gud, när blad och blommer tittra,
Och bergen ge genljud.

2. När wi vår tid, I lundar, ängar, skog,
och mark, Från en till annan ljuflig park, I ro
och frid, Får lefwa och afhöra, En härlig sång och
klar musik, Att hört har intet öra, Den honom
warit lik.

3. När Aplan bär, Och allahande härlig
frukt, Med ljuflig smak behaglig luckt Oss wärer
här, När kall wattnet rinner Så klart som vore
det Christall, Och man för Solen finner Ett skjul
i ljufwan dal.

4. Ack! ljuflig tid, Är det ej ljuft at lefwa
här, När man är fri från allt beswär, Ack! ljuflig
tid. Men ett bör oss grant märka, Att döden alla
gästa skall, Kan det ej ängslan wäcka, Och ända
glädjen all.

5. Betänk det wäl, Hur` Wanskelig lusten wara må, So
Som kan så snart en ända få, Betänk,
det wäl. I dag är man en Herre, I morgon är
man kall i mun, De större med de smärre, Har
fallit allan stund.

6. Rikedom och ståt, Och annat som här
glindra må, Jag icke mera passar på, Ja ej gran-
låt, Men alla gör han lika, Igenom sina skarpa
skott, Båd fattiga och rika, Dem tar han alla bort.

7. Jag ej förstår, Hwad härlighet och fröjd
försann, Man här i werlden finna kann, Jag ej
förstår, När hämmelen allena, Han ewig är och
blifwa skall, Det är ej dem till mena, Ty der
fins glädjen all.

8. Der hörs ej gråt, Ej sjukdom pest ej
dyran tid, Ej krig ej örlog fejd och strid, Ej kla-
golåt; Men der fins fröjd och gamman. Samt
ljuflig sång med Himmelsk ton, Den Gud ger
allesammen, som tror uppå hans Son.

9. Ack! Himmelsk fröjd, Der portar utaf
perlor är, Grundwalen utaf stenar skär, Ack! him-
melsk fröjd Är jag af sorg betungad, Så gläds
jag när jag tänker på, hwad glädje fröjd och hug-
nad Guds barn der skola få.

4737

10. Ett ljufligt stånd, Der Herrans ljus
ett Tempel är, Ej Sol och Måne lyser der, Ett
ljufligt stånd. Der lifsens brunn den klara, Från
Gud och lambet rinna må, Och lifsens träd de
rara, Uppå dess gator stå.

11. Lef alltid så, Att du må denna lust och
fröjd, En gång få uti Himmels höjd: Lef alltid
så Ej någon lust wi finna, På denna werldens
wida borg, Wår lefnads bästa timma, Är idel mö-
da sorg.

12. Förlåt min synd, O! Store Gud och
Fader huld, För dins Sons bittra pina skull,
Förlåt min synd. Och styrk mig med din Andä,
At jag från denna jämmerdal Får flytta i det
landet, Som är din fröjdedal.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11.

27

IV. 4737

1. En Gud, som i alla sina werk dig ju
wisar Sin allmagt, sin kärlek, sin under och nåd,
Allt skapadt han uppehåller, kläder och spisar, För-
skönar, upplifwar och styr af sitt råd. Med själ,
röst och ljud, Öfwer allt denna Gud du fruktar
Och älskar! Så lyder första bud.

2. Rys menska! Guds wrede du öfwer dig
samkar, Då du utan wördnað hans heliga Namn
Lättsinnigt i skämt, uti ord och i tankar Missbrukar
att skyla din synd, brott och skam; Tänk noga
uppå, hur dermed skall gå!

3. I Gudelig andakt besök Herrans gårdar!
Sök näring för själens uti Herrans hus! Se till,
att du icke Guds tempel wanwårdar, Ty der för

dig tändes det himmelska ljus, Som lyser dig wäl,
och fröjdar din själ, Ger lugn och bereder ditt ewiga wäl.

4. Kan du med din aktning och lydnad ersätta Din fader och moder den omsorg de här För dig, ditt wäl, bli dem mödorna lätta, Din pligt deremot nu betrakta och lär: Om dig skall wäl gå, Med wördnad du då Dem älska och ära och tacksamt bistå.

5. Du älska din nästa, gör honom ej illa, Sök icke hans ofärd, så kärt det dig är Att sjelf wara fredad; Ty hör du ej spilla Dess blod eller göra dem något för när Till lif eller lem; I farran du dem Beskydda och hjälpa, och freda dess hem.

6. All otukt du fly, den förderfwar ditt hjerta,
Den fläckar din heder, den för dig i nöd, Den sårar
ditt samvete, bereder dig smärta, Blif heldre
wid dygden, som Gud sjelf dig böd, Ren lefnad
har Gud befallt i sitt bud Dig föra, samt höra
hans warnande ljud.

7. Hwad dig ej tillhörer, från andra ej röfwa,
Med ocker och tjufnad din skatt ej förök, Med
wåld och med orätt du ingen bedröfwa, Bedrägligt
att winna gör aldrig försök, Med redliger hand
dig föd i ditt land, Befrämja det bästa med rätt-
wiser hand.

8. Låt lögnen och falskhet ej öfwer dig räda,
Hwad rätt är du wittna, haf sanning ej döljd-
Bewara din själ för den fasliga wåda, Du öfwer
dig drager, om lögnen du följt, Wet, oskuldens

rop de samla ihop Det qwal, som skall fräta i
afgrundens grop.

9. För lustarnas giller dig noga bewara,
De framföda laster, de leda till brott, de
missleda tanken, de blifwa en snara, Som
fängslar ditt hjerta och willar dig bort; Om
afund och harm du när i din barm, Du allting
missunnar båd riker och arm.

10. O, må ej begären förwilla ditt
sinne I följe med lustarnas listiga
art, Ack! qwäf dessa känslor, haf
alltid i minne, Att de lätt för-
föra oeg fängsla dig snart; Begärelsens
röst ej hys i ditt bröst,
Nöjd med hwad du äger, till Gud
sätt din tröst.

4737

11. Rätt pröfwa dig sjelf, om du kan
erfara Hwad Herren har sagt i sin Heliga Lag,
Att deri han will dig sin wilja förklara, Och wi-
sar dig, hur du bör lefwa hwar dag, Att älska din
Gud och lyda Hans bud. Ömt älska din nästa,
befaller dig Gud.

12. Så lyd då, o menska! hwad Herren
dig bjuder, Hör lagen den Gud ifrån Sinai sagt,
Hör hämnarens röst, hur förfärligt den ljuder, Om
du Öfwerträder dem, wisar förakt. Wet straffet
då går i fädernas spår, Som arf inpå barnen,
som buden försmår.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

16.

32

4737

Sju nya och mycket wackra

W I S O R.

Den första: Hjertat; Af allt hwad jorden bär, etc.

Den andra: Cylinder-Uret; Jag alltid har tyckt, etc.

Den tredje: Jag såg ett ljus i Österland, etc.

Den fjerde: Ensamheten; O tysta ensamhet, etc.

Den femte: Aftonen; Välkommen, välkommen du klara, etc.

Den sjette: Stunden bortilar; men icke min smärta, etc.

Den sjunde: Årets 12 månader; I januari allting war så kärleksfullt, etc.

Nr 37.

Säljes i C.G. Södergrens Bokhandel.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

33

I. Hjertat.

1. Af allt hwad jorden bär, Besynnerligast
är Det lilla ting som här Man hjertat kalla plär
Och hwars historia ingen känner. Derinom kämpas
ut Rätt mången strid till slut, Fast ingen
känner, Hur hjertat bränner. Derinom kämpas
ut rätt mången strid till slut, Fast ingen känner,
Hur hjertat bränner.

2. Det diskurerar ej, Kan ej förswara sig,
Det tala ej förmår; Men alla språk förstår. Det
rör sig sakta - klappar bara. Man aldrig frågar
det, Men dock dess tanke wet, Det kan ej
swara, Det klappar bara. Man aldrig frågar
det, etc.

3. När något ondt man gör, Det straxt
sig våldsamt rör; Man det ej höra will, Man

ber det tiga still, Men dock dess röst man någa
känner. Ty hjertat låter ej af någon köpa sig,
Dess röst man känner, Det själen bränner. Ty
hjertat låter ej, etc.

4. Nog finnes den också, Dess slag ej aktar
på, Som skall och döf för allt, hwad samvetet
befallt, Till ewig tystnad hjertat dömmar. Men
centnertungt dess slag Förkunna skall en dag, Det
allt skall dömmas Och intet glömmas. Men cent-
nertungt dess slag, etc.

5. När Gud oss glädje ger Och lyckan mot
oss ler Godt klappar hjertat då, Men känns heltwe
wekt ändå. Af kärlek slår det också gerna. Och
för den älskade Sitt lif man wille ge. Det slår
så gerna För hjertats tärna. Och för den äl-
skade, etc.

4737

6. En gång när tiden har ej flere sandkorn
qwar, Och hjertat tröttnat ut Wid lifwets strid
till slut, Från stoftet sakta höjes wingen. Helt
tyst är hjertat då. Men ewigt skall det slå, Höjdt
ofwan tingen, I stjerneveringen. Helt tyst är hjer-
tat då, Men ewigt skall det slå, Höjdt ofwan tin-
gen- I stjerneveringen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3.

36

II. Cylinder- Uret.

1. Jag alltid har tyckt liksom menniskan
har En märkvärdig likhet med ur: En högfärdig
man till exempel jag tar, Har han ej ett tornurs
natur? Han blickar så stolt på de små uren
ner, Och alldeles in e sin like han ser Uti
werlden.

2. En man, om är redbar, är lik på ett
hår Ett ur ifrån Dalarnes kraft. Så säkert
och lugnt det sin bana framgår, Med samwetets
slagwerk till takt. Det uret kan utstå båd` stö-
tar och slag, Ty werket är säkert, och intet dess
lag Mäktar rubba.

3. En flicka är som ett cylinder-ur nätt,
Der wäckaresåstämma man hör; På hjertats
rubin löper spindeln så lätt, Men akta det uret

4737

man bör; Ty om blott den ringaste skada det
får, Då ingen urmakare uret förmår Reparera.

4. Och speluret sedan, som åt sin puplik
Beständigt detsamma består, Är det ej artisten,
som samma musik Alltjemt repetera förmår? Och
skall jag nu likna mig sjelf wid ett ur, Jag blir
repeter-ur för Er, eller hur? För beständigt.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

38

III.

1. Jag såg ett ljus i Österland, Det lyste
som en stjerna, Det war så likt den lilla wän,
Jag älskade så gerna: Jag tror den wän han lef-
wer än, Och tänder upp sitt ljus igen, Mellan
två såta wänner.

2. Om wi owänner skulle bli Som såta
wänner warit, Och för en sådan liten tid, Hwar
andra älskadt hafwer; Så långt som himlen är
från jord, Så långt går du från dina ord Som
du med mig har talat.

3. Som turturdufwan i grön äng, När
hon sin maka mistar, Hon hwilar uppå ensam gren,
Ja uppå torra qwistar; Hon wandrar werlden widt
omkring Till dess hon finner makan sin, Då hon
är helt uttröttad.

4737

4. En ensam fågel i en bur, Emellan fyra
murar, Han sjunger wäl af sin natur, Fast hjertat
är bedröfwadt; Nej hellre will han på fri fot Kring
wida skogar wandra, Än sitta i en bur af guld Och
taga mat af andra.

5. Ack hwad har jag för jag har rest
Kring hela werlden wida, Ack hwad har jag för
jag har läst Jag som så ondt skall lida? Mina
wänner äro ohuld, De önska mig stor smärta;
Det wällar allt den lilla wän, Som så bedrog
mitt hjerta.

6. Jag slötar nu min lilla sång, Adjö, far-
wäl min lilja, Gud låte oss i himmelen få mö-
tas ewigt sälla; För nu har jag allsingen ro
I denna werlden att här bo, Sen du dig från
mig wänder.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7.

40

IV.

1. O, tysta ensamhet, hvar skall jag nö-
jen finna, Bland sorg, som ingen wet, skall mina
dar förswinna; En börda, tung som sten, mig
möter hwart jag går; Bland tusen finns knappt
en som kärlek rätt förstår.

2. Ett rent och redbart sinn^e är allt hwad
bygden skänker, Och så en trogen vän som wet
hwad hjertat tänker; En sådan trogen vän är myn-
ket mer än rar Hvar skall man finna den som
dessa dygder har.

3. Emellan dig och mig det tändes upp en
låga, Det tändes upp en eld som är en dag-
lig plåga; Hur jag skall dämpa den wet jag alls
ingen rå; Jag suckar till min graf, om jag dig
ej kan få.

4737

4. Det är den tyngsta sorg, som jorden kunde bära. Att jag skall mista bort min hjertans aldrakära; Det är den tyngsta sorg, som solen öfvergår, Att jag skall älska den, som jag icke får.

5. Har jag dig aldrig sett, tillfreds har jag då varit, Men dina ögon blå de hafwa mig bedragit. Ifrån min födslostund allt intill denna tid Har jag ej annat tänkt än du skull' bli min vän.

6. Jag såg ett litet lamm uppå en branter klippa, och falska räfwen sprang, med lammet, wille dricka, Men se det roga lamm, som nu så narradt blef. - Ja, så är gossars lag, att narra flickor snart.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9.

42

4737

7. Nu har du omvändt dig, nu har du
ändrat sinne, Nu har du ändrat dig, har swek och
falskhet inne; Din tunga är ett swärd, som hugger
djupa sår, Du ställer dig mot mig som ulfwen
mot ett får.

8. Adjö min lilla vän, jag önskar dig god
lycka Fast jag mång` tårar fällt på detta pappers-
stycke; Den första vän , som jag i werlden älskat
har, Den sista blir och du till dess jag läggs i
graf.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

10.

43

v. 4737

1. Välkommen, välkommen, du klara, Du stilla
och ljufliga qväll! Nu låter jag sorgerna
fara; Du gör mig så trygg och så säll.

2. En engel på glänsande wingar, Du swäf-
war från himlarna ner. Du frid åt de lefwande
bringar, Och swalka åt jorden du ger.

3. Du står mellan dagen och natten Och
talar försningens ordé: Och skönt på de spöglande
watten Försmälter du himmel och jord.

4. Ditt guld öfwer ekarnas toppar Och blå-
nande bergen du sår. Mildt läskar du blommor-
nas knoppar Med daggens balsamiska tår.

5. Och foglarna, glade och fria, Dem hoppet
än aldrig bedrog, De sjunga sitt Ave Maria
I dal och på berg och i skog.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11.

44

4737

6. Hwad gör det att skymningen breder
Sitt flor? Han är tankarnes wän. Hwad gör
det att solen gått neder? Hon kommer i mor-
gon igen.

7. På purprade molnet hon blänker: Hon
liknar de dödliges hopp: Ty knappt hon i wester
sig sanker, Förrän hon i öster går upp.

8. Nu låta wi sorgerna fara; Du hägnar
wårt fredliga tjäll. Wälkommen, wälkommen, du
klara, Du stilla och ljufliga qwäll.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12.

45

4737

VI.

1. Stunden bortilar; Men icke min smärta,
Lunden re'n hwilar; Men icke mitt hjerta. O, Emma!
Din vän Skall han wänta dig än:,:

2. Hanen hörs sjunga Sitt wäktareqwäde;
Swanen ses gunga På sjön med dess späde. O,
Emma, Din vän Skall han wänta dig än :,:

3. Månan sig kastar i böljornas sköte Rod-
nan framhastar, Att fira vårt möte. O, Emma,
Din vän Skall hän wänta dig än:,:

4. Böjen er, lindar: Jag ser nu min Emma.
Dröjen, I windar! Jag hör hennes stämma.
Natur, kom och wig! Min Emma och mig. :,:
5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

13.

46

5. Dufwan bland klippor Sin brudsång ju
qwäder! Tufwan med sippor Wår brudsäng ju
kläder. Natur, kom och wig! Min Emma och mig. :,:

Solen framdansar; Lik brölloppets tärnor,
Polen bekransar, Wår brudpell med stjernor. Natur
kom och wig, Min Emma och mig. :,:

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14.

47

4737

VII.

1. I Januari allting war Så kärleksfullt
och gott Och för ett ungt och nygift par Hwar
hydda war ett slott.

2. Och gladt gick Februari bort, Ej moln
på himlen fanns, Den månaden är ju så kort,
Den framflöt som en dans.

3. I mars hwarannan dag war klar, Men
tändes lika lång, April som wanligt ojemn war
Med regnslask mången gång.

4. I Maj man utåt landet for, Man glömde
lif och strid. I Juni allting stod i flor, Ack
hwilken lycklig tid.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15.

48

4737

5. Och Juli kom så warm, så het, Augu-
sti likaså. Då hördes åskan som man wet, Att
luften rensa så.

6. Uti September, blad för blad Från trä-
den falla ned, Och stormen hwen kring land och
stad, Den kändes inne med.

7. Oktober och Nowember, usch! Förbi med
lugn och frid. Båd utom hus och inne rusk, Och
gräl och gnabb och strid.

8. Uti December frös till is Den kärlek
som man spart, Nu ber man Gud hwar på sitt
wis Om Januari snart.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

16.

49

4737

Tre nya och mycket wackra

W I S O R .

Den första: Elfworna; Det war wid midnattstunden, etc.

Den andra: Hertig Fröjdenborg: och Fröken Adelin;
Fröken Adelin hon gånger sig i Rosengård, etc.

Den tredje: Den sista Rosen; Lilla blomma hur ensam på äng
en du står! etc.

Nr 100.

Säljes i C.G. Södergrens Bokhandel.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

50

4737

I. Elfworna .

Det war wid midnattsstunden, I stjerndrägt
himlen stod, Och herrligt öfwer lunden Gjöts må-
nans silfwerflod. Med handen under kinden satt
jag wid Elfwens rand, Den runda wåg af win-
den Drefs mot dess blomsterstrand.

Och se, från krusad bölja Twå Elfwor höja sig,
Och hand i hand, de följa Hwarannan bort till
mig. Än wildt de kring mig leka Med kinderna
i brand, Än klappa mig och smeka Med wänlig
liljehand.

Stapp upp! wi skola springa I munter lek
omkring; Statt upp! wi skola swinga Med sång
i glädtig ring. Knappt sagdt förrän det hördes

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

i.

51

4737

Så underbar en röst, Som om metaller rördes
Harmoniskt i dess bröst.

Hur wänligt wid den sången Hwar himlens
stjerna log, Och hejdad snart i gången Knappt
winden andan drog. Och wågen, wan att flyta,
Förundrad stannade; Gladt på dess silfweryta
Små fiskar dansade.

Och foglar, som i träden Inslumrat längese`n,
Nu wäcks af deras qwäden, Och alla qwittra re`n.
Och medan toner klinga, De Elfwor ropa: kom!
Kom Ungerswen, och swinga, På blomsterstranden om.

"Och icke will jag swinga På blomsterstranden
då! Och tonerna som klinga, Dem lyssnar jag
ej på." Upp stod jag nu och skaka mitt swärd

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2.

52

4737

uti min hand; Dock kunde jag tillbaka Ej gå
från blomsterstrand.

Säg- will du hos oss blifwa?- Hör fa-
ger Ungerswen! Den Högsta sällhet gifwa Wi,
Elfwor, älsklingen. De ting i elfwen blänka, Och
allt hwad klippan har, Allt, Yngling! windig skän-
ka, Om du blir hoss oss qwar.

Ej will jag hos er blifwa, Jag sade. Straxt
med harm De swärdet från mig rifwa Och ställa
mot min barm. Will, Yngling! du ej följa Med
oss ned i vår flod, Så blanda wi vår bölja Allt
med ditt hjerteblood.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3.

53

4737

Men tuppen sina wingar Slog samman nu i
byn, Och gol; - en stråle bringar Re`n mor-
gonbud från skyn. Strax föll då ifrån handen
Det hwasta spintet ner, Och jag, på blomster-
stranden, Såg inga Elfwor mer.

Det war wid morgonstunden, D å östern rod-
nade; Sin ottesång i lunden, Gladt sjängo fog-
larne, När jag ifrån min wåda Kom hem till
fader min. Hwar yngling will jag råda: Sof ej
wid elfwen in .

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4.

54

II. Hertig Fröjdenborg och Fröken Adelin.

Fröken Adelin hon gångar sig i rosendegård,
För allt hwad som kärt är i werlden - Att hem-
ta de rosor, både hwita och blå. Mig tyckes det
är tungt till att lefwa.

Hon plockade rosor, både hwita och blå. För
allt m.m. Att binda Hertig Fröjdenborg en krans
derutaf. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Hertig Fröjdenborg sig ut genom fönstret såg, såg,
För allt- Der fick han se war Fröken Adelin
hon går. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Hertig Fröjdenborg tager sin hatt under arm,
För allt - Så gångar han sig för Fröken Ade-
lin fram. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

55

Han klappar Fröken Adelin på rosande kind;

För allt - Ack gifwe du wore allrakärestan min!

Mig tyckes det är tungt att lefwa.

Å kära Hertig Fröjdenborg! Ni talen inte så!

För allt - Jag fruktar min Fader detta höra

må. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Och höra det hwem som höra det will; För

allt- Jag bjuder intet annat än med äran der-

till. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

De falska tärnor gingo för Konungen in : För

allt Hertig Fröjdenborg lockar unga Dotteren

din. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Å lockar Hertig Fröjdenborg unga Dotteren

min , För allt- Så skall jag sätta honom i

mörka tornet in. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Och Konungen han talte till små swanner två
För allt - I läggen Hertig Fröjdenborg bojor-
na uppå. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Och Konungen han talte till tjenaren sin: För
allt - I sätten Hertig Fröjdenborg i mörka Tor-
net in. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Fröken Adelin hon gångar sig åt rosendegård,
För allt- Att hemta de rosor både hwita och
blå. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Hon hemta` de rosor både hwita och blå, För
allt - Att gör_a Hertig Fröjdenborg en krans
derutaf. Mig tyckes det är tungt att lefwa.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7.

57

4737

Konungen sig ut genom fönstret såg, För allt
-- Der fick han se hwar Fröken Adelin hon går .
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Konungen han talte till tjenaren sin: För allt
-- I bedjen Fröken Adelin komma till mig in.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Tjenaren han talte till Fröken Adelin så, För
allt - Behagar Fröken Adelin för Konungen
ingå. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Och huru skall jag för min Fader ingå, För
allt - Han har ej welat se mig på femton år.
Mig tyckes det är tungt att lefwa.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

8.

58

Fröken Adelin sig in genom dörren steg, För
allt- Hennes Fader henne med wreda ögon neg.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Och Konungen han talte till Adelin så: För
allt - Hwad gjorde du i Rosendelund i går?
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Jag hemtade rosor både hwita och blå, För
allt - Att göra Hertig Fröjdenborg en krans
derutaf. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Och Konungen talte till Adelin så: För allt -
Har du inte glömt Hertig Fröjdenborg ändå? Mig
tyckes det är tungt till att lefwa.

Om jag än lefde i hundra år. För allt -
Hertig Fröjdenborg aldrig utur mitt sinne går.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Har du inte glömt Hertig Fröjdenborg ännu.
För allt - Så skall jag på er kärlek wäl göra
ett slut. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Och Konungen han talte till små swenner två,
För allt - I tagen Hertig Fröjdenborg ur Tor-
net det blå. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

De togo Hertig Fröjdenborg utur Tornet det
blå, För allt - Hans hår det war grått, och hans
skägg likaså. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Här hafwer jag sutit uti femton år. För allt -
Mig tyckes det har warit uti dagarna få; Mig
tyckes det är tungt till att lefwa.

Om jag än i dag skulle mista mitt lif, För allt -
Jag wet att jag det mister för ädelt ett wif. Mig
tyckes det är tungt till att lefwa.

De bundo Hertig Fröjdenborg under ett trä;
För allt - De slagade honom som bönder slagta
fä. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

De falska tärnor de stego dernäst. För allt -
De togo Hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt, Mig
tyckes det är tungt till att lefwa.

De togo Hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt,
För allt - Och lagade Fröken en så kostelig rätt.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

När rätten war lagad och färdiger gjord, För
allt - De buro honom in på Fröken Adelins bord.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Hwad är detta för en kostelig rätt? För allt -
Mig tyckes mitt hjerta det blir så förskräckt. Mig
tyckes det är tungt till att lefwa.

Det är Hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt.
För allt - Tillagad åt Fröken en så kostelig rätt.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Är det Hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt?
För allt- Så skall det nu blifwa min sista rätt.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Fröken Adelin hon satt med ett högt bedröfwadt
mod, För allt - Hon tänkte hwad plåga Hertig
Fröjdenborg utstod. Mig tyckes det är tungt till
att lefwa.

I gifwen mig in de winglasen två, För allt -
Deruti will jag dricka Hertig Fröjdenborgs skål.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12.

62

4737

I gifwen mig in ett glas med mjöd. För allt -
Deri skall jag dricka mig sjelfwan till död. Mig
tyckes det är tungt till att lefwa.

Den förste drick hon af mjödglaset drack, För allt -
- Hennes ögon de runno, hennes hjerta det sprack.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Bud kom brått för Konungen in, För allt -
Fröken Adelin sitter död i kammaren sin. Mig
tyckes det är tungt till att lefwa.

Konungen sig ut genom dörren sprang, För allt -
- Han slog igen dörren, så låsen han sang.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Ack, Herre Gud nåde mig arma man! För allt
- Som hafwer förrådt mitt endaste barn. Mig
tyckes det är tungt till att lefwa.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

13.

63

4737

Hade jag trott deras kärlek så stark; För allt
- Han skulle intet dödt för hundra tusen mark.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

Hade jag west deras trohet så huld, För allt
- Han skulle intet dödt för hundra tunnor
guld. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

De lade de två liken allt uppå en bår, För
allt - Och Fruar och Jungfrur de krusa deras
hår. Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

De lade de två liken allt uti en graf, För allt
- Der sofwa de sött till domedag. Mig tyckes
det är tungt till att lefwa.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14.

64

4737

Det växte en Lind uppå begge deras graf, För
allt - Hon ständar der grön till domedag. Mig
tyckes det är tungt till att lefwa.

Den Linden hon växte öfwer kyrkokam, För
allt hwad som kärt är i werlden. Det ena bladet
tager det andra uti famn. Mig tyckes det är
tungt till att lefwa.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15.

65

4737

III Den sista Rosen.

Lilla blomma hur ensam på ängen du står!

Dina systrar flytt till en blidare vår.

De rosor som fordom här spridde sitt doft,

Af wandrarens fot nu förtrampas till stoft.

Uti jorden dina systrar nu funnit sitt hem,

I döden skall snart du förenas med dem.

Då får under torfwan i stillhet du bo,

Wid systrarnes sida du får hwila i ro.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

16.

66

4737

Sex nya och mycket wackra

W I S O R.

Den första: Wilhelm och Alhilda; Du mål för mina käns-
lors låga, etc.

Den andra: Wår- Wisa; Wåren är nu kommen, etc.

Den tredje: Ny Folk-Wisa; Rikeman äter hwad läckert han
will, etc.

Den fjerde: Marsch för Wärends Skarpskyttar; Upp söner
af Warend och ställen, etc.

Den femte: Maj-Sång; Se öfwer dal och klyfta, etc.

Den sjette: Bagarewisa; Min far han war just en mäs-
terbagare, han, han, etc.

Nr 40.

Säljes i C.G. Södergrens Bokhandel.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

67

I. Wilhelm och Alhilda.

1. Du mal för mina känslors låga, Du stjer-
na på min dunkla stig, Min fröjd, min längtan
och min plåga Jag ewigt tänka will på dig. Du
skapt den sällhet jag mig drömmer, Du bytt min
oro uti frid; För dig jag jordens sorger glömmer
För dig jag älskar lifwets strid.

2. Hwad hwiska blommorna i skogen, Hwad
sjunga foglarne i skyn? Om samma kärlek ewigt
trogen, Om samma kärlek ewigt ny. Ja kärlek
bor i men'skans hjerta, Och kärlek andas i mitt
bröst; Du känner ej dens bittra smärta, Hwars
hjerta klappar utan tröst.

3. I luftens susning dig jag andas, I blom-
mans doft, i fogedns sång; När dagen dör, när

dagen randas, Är du i mina tankars gång. Ser
jag åt sjön, på lätta vågor Din stämma ljuder
mig dess strand; Ser jag åt bergen, solens lågor
Om dig blott tala med sin brand.

4. Alhilda wore du en dufwa, Med wingar
hvita, ögon blå, Och jag, som du, min dyra ljuf-
wa, Hur lycklig wore jag wäl då! I fredlig dal
jag skulle bygga Din dunkelt grönskande alcov;
Med lätta wingar öfverskygga Din swala kammar
när du sof.

5. Och när på bergen solen bräckte Och win-
den sjöng i waknad skog, Jag dig med tusen kyssar
wäckte, När du i drömmen mot mig log. På
molnens bäddar se'n wi flydde, Från werldens blick

så afundsrik, Och mina drömmar se'n du tydde,
På stranden af en luftblå wik.

6. Så, Hulda sköna! jag blott tänker, På dig,
mitt hjertas helgedom! När dagen gryr, när sol
sig sänker Är du mitt allt, min egendom! Och lif-
wets bitterhet förmildras Wid minnet af din ljuf-
wa bild; Men fåfängt, mina känslor skildras, Jag
är och blir ifrån dig skiljd.

7. Jag i sin linda sökt att qwäfwä En känsla
både ljuf och swår; Men fåfängt, fåfängt, tanken
swäfwär Alltjemt till dig ochiditt spår! Ack om
du såg på knä jag faller Och ber till Gud så
mången bön, För dig, och i hans hand befaller
Din Refnads wäl, Du blomma skön.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3.

70

4737

II. Wår- Wisa.

1. Wåren är nu kommen, hör du lärkans
sång? Sippor plockas här och der, kammarluften
blir mig trång. Här ser man skogens gröna skrud;
Här hör man näktergalens ljud.- Wåren är nu
kommen, allting andas lif: Jaga, fiska, plocka
blommor utan lif. Trala lala etc.

2. Jag är icke sömnig, waken nu på nytt,
Wintrens snö mot vårens sol, har då ändtligt
sig förbytt. Springa enklek - leka boll Ta kyss
från flickan utan groll. Wåren är nu kommen, etc.

3. Waren alla glada, helsa vårens sol Ifrån
södern ända upp till den höga nordens pol. Mat-
tor ha` wi här af gräs, Fall ned på dem och se-
dan läs: Wåren är nu kommen, etc.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4.

71

4737

4. Snart kommer första Maj, den glada vårens bud; Alla träd sig klädt i prakt, nickande åt Floras gud. Vår- och sommarsol så skön, Till Honom och till dig en bön: Låt det ständigt blifwa, hwad det redan är; Sjung för fosterland och kung och allom kär.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

72

III. Ny Folk- Wisa.

1. Rikeman äter allt läckert han will, Fattigman har knappt potatis och sill; Rikeman swälter och qwäljs af podager, Mödan göra fattigman ledig och mager.

2. Rikeman åker med pelsverk, så tjock, Fattigman springer i tunnaste rock; Rikeman fryser så blåblek på kinden, Fattigman swettas så rödlätt i winden.

3. Rikeman kläder sin hustru så grann, Fattigman lappar åt sig och sin man; Rikemans hustru är pjunkig och grälig, Fattigmans munter och flink och beskedlig.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6.

73

4. Rikemans söner få läsa latin, Fattigmans pojkar få knoga som bin; Rikemans söner hus-hålla så illa, Fattigmans pojkar ta rätt på det lilla.

5. Rikemans döttrar få dansa hvar stund, Fattigmans jäntor få slita en hund; Rikemans döttrar bli bleka och magra, Fattigmans-flickorna röda och fagra.

6. Rikeman hwilar i ejderduns qwalm, Fattigman hwilar på rasslande halm; Rikeman drömer om tjufwar och sparkar, Fattigman sofwer så fredligt och snarkar.

IV. Marsch för Wärends Skarpskyttar.

Upp, söner af Wärend, och ställen

Er gladt i skarpskyttarnes led,

Och bilden från Skåne till fjellen

Sålunda en jägareled!

Med lust och mannamod

Och fädrens gamla dygd,

ä Ser Wärends son sitt blod

För kung och fosterbygd.

Än äga wi fred uti nordnen;

Men ingen sett framtidens drag.

Hvem wet, om ej fädernejorden

Behöfwer oss alla en dag.

Och derför wi söka att bygga

Ett wärn för den stundande tid,

Att kommande slägten må trygga

4737

Få bo uti dalarnes frid.

Med lust och mannamod etc.

Och nalkas så owän och hotar

Den kära, den älskade strand,

Då samlas skarpskyttarnes rotar

Till kamp för sitt fädernesland.

Se kring dig du ynglingaskara,

Du framtidens werande hopp!

Du äger en jord att förswara,

Som ammat, som fostrat dig opp.

Med lust och mannamod etc.

O bröder! så låtom oss swära

Att troget i farornas stund,

Förswara vårt land och vår ära,

Med wilja och mod i förbund!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9.

76

4737

Och kommer en dag, som oss kalla
Till strid för vår älskade nord:
Blir segern ej vår, må vi falla,
Men swika ej fädernejörd.

Med lust och mannamod etc.

När, yngling, du så har förswarat
Den jord som dig fäderna gaf

Och fritt vårt land!

Ditt namn blir i häfden förwaradt
Och minnet skall värda din graf

Med tacksam hand.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

10.

77

V. Maj-Sång.

1. Se, öfwer dal och klyfta Den unga Majsol
ler! Sin ishjelm bergen lyfta Från ärrig panna
ner; Men ännu sofwer jorden Och böljan fängs-
lad står. Ack! våren här i Norden Har drifwor i
sitt hår.

2. Likmycket! Snart han träder Ur waggan
fullväxt opp Med sina westanwäder, Med sina
blommors knopp. Snart står han högt på fjäl-
len, Med Nordens wakna sol, Der morgonen och
qvällen Satt möte se`n i fjöl.

3. Men, ack hwad rop jag hörer! Se, krigets
båge späns, Och åter dunderarn förer Sin wagn
omkring vår gräns. Med våren flyga morden
Som lösta falkar ut; Och södern famnar Nor-
den I enwige till slut.

4. Med nordstjernan i pannan Den ädla Swea
står Och frågar om hwarannan Sitt mod och si-
na sår. För stolt att frukta skaran För wis att
reta den, Hon winkar glad åt faran: "Wälkom-
men, gamle wän!"

5. Och redan fyllas fälten Af hennes käm-
pars tropp, Och redan rifwa Belten Med dån sin
brygga opp. Ur högen fädren hast Och mana
med sin röst, Och Swithiods fjällar kasta Sin
sköld framför dess bröst.

6. Från Lidskjalf Oden wakar. Sin thron
han upprätthöll, Fast Loke jorden skakar, Fast ock
hans Balder föll. Bredwid hans sida flammor
Den starke Asa-Thor Och lyfter wred sin hammar,
I hwilken döden bor.

7. Wid Urdos hwita watten Står tyst den
höga Skuld. En runa mörk som natten, Hon
skär i sköldens guld. Gudinna! Folkens öden Du
skrifwer. På vår lott Skrif farorna, skrif döden,
Men skrif ej trældom blott!

8. O, förr än bojans nesa Skall trycka den-
na jord, Förr`n tyrranni`t skall resa Sin thron i
wäldig Nord: Förr dräbbe Thor med flamman
Sitt folk, som skall förgås! Och fjällen störde sam-
man, Ett kummel öfwer oss!

9. Låt slafwen segsint klandra Den wilda ti-
dens gång. På bergen will jag wandra Och dik-
ta segerns sång, Tills åter utur striden Hon wän-
der till vårt land, Med Friheten och friden Som
bytan wid sin hand.

4737

10. Drick mer i benen broder, Drick mod
uti din själ! En skål för hjeltars moder! En skål
för Sweas wäl! Om Rota will dig flicka Till
fädren, lycklig du! I Walhall får du dricka De-
sammas skål ännu.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14.

81

VI. Bagare-Wisa.

1. Min far han war just en mästerbagare,
han, han I Södertelge han war en wigtiger man,
man. Der gubben bodde Hwar bonde glodde
Minnsann, sann; Der satt och dingla En präktig
kringla, Så grann, grann.

2. Och gubben dog se`n han lyckligt här lef-
wat ut, tu, Och jag ärfwa båd` hus och pen-
gar till slut, slut, För stora summor Han sålt
åt gummor Mång strut, strut, Ty far min bakte
Så kringlan smakte Sehr gut, gut.

3. Och jag hans arfwing, har nu en hel
million, on, Smår kringlor skickat till Londons er-
position, tion, De woro alla Hwad man plär kalla
lull, lull, lull. Dem har jag bakat. Och de ha
smakat John Bull, Bull.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15.

82

4737

Fyra splitter nya och moderna

W I S O R.

Den första : Jutlänðarnes swåra lidanden; under Tyskar-
nes förtryck,

Den andra : Om den tappre Swenske friwillige löjtnanten
Pehr K. Betzholz.

Den tredje : En wäl sorterad Kryddbod och annat godt;
en God wän tillönskadt, när han
stod Brudgumme.

Den fjerde: Den älskande Gossen; Flicka skall jag allt
för dig försaka!etc.

Nr 43.

Säljes i C.G. Södergrens Bokhandel.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

83

4737

I.

Jutlands öde war tungt, Både gammalt och ungt

Mätte sorgor och olyckor bära;

Tysken rasade der Och misshandlad` enhwar,

Som höll fast wid sitt land och sin ära.

Natt och dag alla led, Ingen tid war der fred,

Tysken framfor som wargen iskogen,

Kreaturen han tog Och mot söder han drog

Med sitt byte så fräck och förwägen.

Sjelf den fattiges bröd Stal han bort och låt nöd

Wara ensam i huset tillbaka,

Och de hungriga små Kunde föda ej få,

Ty han spottade grymt när de klaga.

Fram som röfwar` han gick, Länste hus och butik,

Och låt flammorna sörja för resten,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

i.

84

Sjelf för djuret han bar Ingen medynk; han skar

Hela stycken af sidan på hästen.

Då en fader gick ut, Fick hans barn ofta bud:

Eders fader är bortförd i länker;

Sjelf en qwinna man skjöt Genom fönsteret död,

Så hånligt alla lagar de kränker.

Korn och afwel drogs bort, Nu det saknas så hårdt,

Plog och harf blefne huggne i stycken;

Bondens endaste ko Blef slagta i hans lo,

De slog hustrun, så hon går på kryckor.

Ja det röfwarepack Gaf en hederlig tack

Wid att stjåla Kläderne af sängen,

Släpte husbonden bort, Gåfwo qwinnorna torrt,

Låto barnena hwila på ängen.

4737

I den kallaste tid Medan marken war hwit

Från de sjuke de tog tyg och kläder.

Men de knäkte dock ej Jutens troskap, o nej,

De har ej kunnat finna den glädjen.

Twertemot, fast han stod, Sade: utgjut mitt blod,

Men min konung jag swiker dock icke,

Dräp mitt barn, stjäla mitt gods, Jag dock bjuder er
trots

Om än tusende härar I skicke.

Herren träffar väl dock Denna röfwareflock,

Jag är dansk, hwad I än wiljen säga!

Ja, Juten är en man Han förneka ej kan

Under fara sitt fädernesrike.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3.

86

4737

II.

Fram, soldater, det ljud,
Fram till seger och död,
Mot den tyska, den hungriga skaran,
Modigt får man ju dem
Slå för frihet och hem
Och gå rakt genom döden och fara.

Den förste i sitt led
Käck en Löjtnant framskred,
Han war en Svensk, han war tapper och modig.
Ifrån fädernesland
Bort till stridens drog han,
Till den kampen, som fördes så blodig.

Se, till Danskarnas här,
Will jag lemna mitt swärd,
Den är tapper, den truppen, den lilla!

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4.

87

4737

Jag har kämpat der förr,
Ej jag wänta nu bör,
Och jag lemnar nu lifwet med glädje.

Och han blef också känt,
Wid det första regement,
Han blef nämnd för den kække bland käck.
I spetsen gick han fram,
Sist när de toge ham,
Intet kunde den tappre förskräcka.

Wid Lundby just han stred,
Hugg de tyskarne ned,
Men då träfte en kula hans hjerta.
Gossar, fram! war hans ord,
Och hans folk skrek i chor:
Låtom oss hämn vår Löjtnants smärta.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

88

4737

Med sitt blödande sår

Blef han bragt i en gård,

Der man såg, att hans sår war till döden.

Helsa hemmet sad` han,

Jag har kämpat som man,

Och jag lemnar nu lifwet med glädje.

Ljöd hans sednaste ord:

"Jag i Sweriges jord,

Wid min moder i grafwen willhwila.

Ty jag älskar mitt land,

Der jag bäst slumra kan!"

Och så sågs han i döden att smila.

Tack, du käre, din arm

Trogen war som din barm,

Tårar fällde de hårde soldater.

Danske män honom bar

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6.

89

4737

Sorgens fest det då war.

För hans trogna krigskamrater.

Blommor, store och små,

På hans kista man såg,

Alla hedrad` den fremmande krigarn.

Nu han sött slumra will,

Der hans håg längtad till,

Men hans själ är i hjeltarnes rike.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7.

90

4737

III. En wäl sorterad Kryddbod.

1. Brudgum och Bruden, Hwilka i skruden,
Täcka nu stå, Önskas allt nöje, Fägnad och löje,
Tils de bli grå; Russin och Mandel, Blifwe Er
handel, Hwarje Minut. Säckar, Citroner, Ostron,
Lemoner, Hagel och Krut.

2. Barnskor och Trummor, Ingfär, Kardenummor,
Muskot, Kanel, Appeldeciner, Olja och winer,
Sämt till en del, Swiskon, Korinter, Pärlor och
Flintor, Målare-Gull: Bållar och Speglar, Klin-
gor och Deglar, Kardor och Ull.

3. Kimrök och Flaskor, Snörlif, Breftaskor,
Kaffe och Thee: Capris, Oliver, Fast det och blif-
wer Gurkor kanske. Röd och swart Krita, Mäst
af den hwita, Reggarn och Trå, Twål, Pome-
rantzer, Såpa, Essancer, Sirap också.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

8.

91

4. Häktor och Hakar, Kruthorn och Stakar,
Nycklar och Lås; Luntor och swampar, Skrufwar
och Stampar, Linfrö att fås: Trattar och Knap-
par, Refjörn och Tappar, Knifwar och band:
Saffran och Fikon, Peppar och Krikon, Stärkels
och Sand.

5. Saxar och Sylar, Kratzar och Prylar,
Pennor och Papper, Tobak och Pipor, Tänger
och Knipor, Och ännu mer; Nubbar och Nålar,
Stenfärd och Skålar, Lådor och Skrin, Käppar
Och Staftrar, Bårar och Nafrar, Rosenmarin.

6. Röd och hwit Winsten, Gurkmey och Bryn-
sten, Tärning och Kort, Bolus och silfaglitt,
Bensvart och Blyhwitt, Smärre och stort, Bräd-
spel och Brickor, Swafwel, Neglickor, Paradis-korn,
Tunder och Eldstål, Kamfert och Fengkol, Dosor af Horn.

7. Stråkar, Fioler, Och Träpistoler, Boskaps-
theriack; Krapp, Antimonium, Hartz, och Confo-
nium, Swart och rödt Lack, Husblås och Burar,
Glasguld och Lurar, Risgryn och Snus, Bjäll-
ror och Klockor, Skritskor och Dockor, Påttor och
krus.

8. Allt hwad wi hafwa Ifrån ön Jawa, Cey-
lon och fler; Allt hwad kan höras, Nämnas och
röras, Allt hwad man ser, I Drogerier, Och
Spesserier, Komma till Bron, Allt skall man hin-
na, Träffa och finna Hös Er i Bon`n.

9. Således ståppad, Staplad och pråppad,
önskas Er Bod, Der skola ramla, Slamra och
skramla, Wikter och Lod, Grufliga bråtar, Tolf-
dalers Plåtar, Uti hwar wrå. Penninge-påsar,
Flickor och Gossar, Mågar derpå.

4737

IV. Den älskande Gossen.

Flicka, skall jag allt för dig försaka!

När jag ser dig, o! hwad jag blir glad;

När du nalkas , drager mig tillbaka

Någonting, jag wet likwäl ej hwad.

2. Skild från dig, jag mycket, mycket eger

Att förtro dig, som mitt hjerta rör;

Men bredwid dig ej ett ord jag säger,

Stammar endast, och wet ej hwarför.

3. Mina blickar först och sist dig följa!

Men om dina mötte dem till swar,

Är jag hastig, som en blizt, att dölja

Mina ögon, och jag wet ej hwar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11.

94

4737

4. Ser jag dig med andra gossar skämta,
Då blir allting för mitt öga swart;
Jag will ut, att andan återhämta,
Jag will fly, och wet likwäl ej hwart.

5. Ofta ensam, när jag för dig glömmet
Hela werlden, faller jag i gråt;
Ofta, när jag mig ett Eden drömmet,
Gläder jag mig, och wet ej hwaråt.

6. Tänker mig den högsta jordens lycka,
Som en gosse har för sitt begär;
Tänker, en gång skall jag heme trycka
Till mitt hjerta,-- och jag wet ej när.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12.

95

4737

7. Tänker jag två själar för hwarandra,
Skapade utaf en mild natur,
Dig jag wille wälja framför andra
Till min Maka -- men jag wet ej hur.

8. Så skall hwar, och när, och hur mig qwälja,
Och mig följa både bort och hem,
Till dess ödet unnar mig att wälja
Den jag älskar. -- O! då wet jag hwem.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

13.

96

4737

Fyra Nya Wisor.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

97

1. En ny bewäringswisa för 1874; På året adertonhundra
och sjuttiofyra, etc.
2. Den öfvergifne; O, du min vän, som står i blommans
fägring, etc.
3. Sjömannens avsked; Kanske du tryckt en annan till
din sida: etc.
4. Bref till den gamla fästmän; Och gossen som du gaf mig,
etc.

Skriv endast på denna sida!

I. En ny bewäringswisa för 1874.

1. På året adertonhundra Och sjuttiofyra, som skrifwes i år, Till heden wi marschera För första gång i år; Der ska` wi lära för vårt land, Att föra wapen uti hand Och att som goda svenskar wi Må tappra krigsmån bli.

2. När wi hann fram till heden. Så fick wi bort till trossbo`n gå, För att få kronans kläder, Som wi skall hafwa på; Se`n gingo wi på heden ut, Att tälten ställa upp till slut, Och sedan ner till krögaren, Att få en duktig sup.

3. Och Maj den tjugofemte Så ryckte wi på heden in, Och uniform och packning Wi togo på oss se`n; I långa led wi ställdes d der Och sedan fingo wi gewär; Befäl och korporaler De togo mot oss här`.

4. Ja kronowraken alla Som hemma gå i frid och ro, De tycka sig så lyckliga Uti sitt lugna bo; Men wi ej byta will med dem;

Vi äro friska i hwar lem, Och här finnes ingen ledsen Ibland be-
wäringen.

5. För kronan och för landet Vi öfwas i vår exercis; Ifall att
owän skulle Förstöra här vår frid, Så skall wi möta wid vår gräns
Och wisa att hwar en är svensk; När stridstrumpeten skallar, Wi
slåss så att det känns.

6. Tre Sönd`ar skall wi wara Allt uppå heden här i år, Och fem-
ton glada dagar Wi här tillbringa får; Se`n få till slut wi resa
hem Till mången kär och trogen wän, Som hemma sitter längtande
Så mången enslig qwäll.

7. Om någon lyster höra Om provianten som wi får, Så är det
sill och stumpar Som kronan oss består. Se`n få wi ärter, fläsk
och kött, Samt kanske någon annan rätt; Jag tror att apetiten
Till slut för oss går bort.

4737

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3.

100

8. Men krägaren framställer I glas och fyllda flaskor här, Och
will att wi skall dricka Blott att wi pengar ha; Men taga våra
pengar slut, Så är krediten också slut; Då lemnas inte något
här, Då blir han sur och twär.

9. Musik och trummor ljuder, Och dansen går med lätta steg. Och
flickan tas på swängen: Hon är så nått och wig; Ty trefligt
tillgår, wet ni här, I kronorwrak som hemma är, och nöjen felas
inte I år på heden här.

10. Om någon nu will weta Hwem denna wisa diktat har. Så är
det Gustaf Larsson, Som ifrån Skåne war; Sitt namn han lemnar
Eder här; Han är ^{er}hela wänskap wärd; Om nästa år han lefwer
än, Han träffas här igen.

II. Den öfvergifne.

1. O, du min vän, som står i blommans fägring, Liksom en ros
som nyss upprunnen är, Tag mot en suck, som sändes från en yng-
ling, Hvars namn för dig ej något värde bär.
2. Hwad är mitt brott, hwad har jag mot dig brutit, Som nu så
hårdt skall straffas utaf dig? - I grafwens rum jag önskar wara
sluten, Ty endast der finns ro och tröst för mig.
3. Nog wet jag, att jag är af dig förskjuten, Men hwärför jag det
är, wet icke jag; Liksom en vecka förr blir nu minuten, Lång som
en månad förr blir nu en dag.
4. O, du min vän, jag wet du det har varit, Jag vågar dig ännu
och kalla så; Fast dina tankar långt från mig ha farit, Dock mina
dröja qwar hos dig ändå.

4737

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

102

5. Adjö, min vän, nu önskar jag lycka Och sällhet uti dina
lefnadsår; Må ingen sorg ditt hårda hjerta trycka, Må glädjen
följa jemt i dina spår!

6. När du hör klockan sista slaget klämta, Då du fått weta att
jag kämpat ut Gå till min graf, en stund ditt sinne hemta, Och
se'n på mullennägra tårar ljut.

7. Blott kom ihåg, när förr jag kom så gerna Till dig, min vän ,
uti din öppna famn, Hur glad jag war, då jag wid qwällens stjerna,
Fick wila ut och hwiskafram ditt namn.

8. Så lef då wäl med den du nu tänkt älska, Att icke den blir
narrad liksom jag; Ty kom ihåg; en gång så skall du swara För
huru du i werlden handlat har.

III. Sjömannens afsked.

1. Kanske du tryckt en annan till din sida, Kanske att du har smekt en annans kind; Men gifwe Gud den dagen må framskrida, Jag finner dig för ewigt wara min.
2. O! flicka, känn hur afskedsstunden qwäljer, Jag misstror någon lockar dig från mig; Men se dig om, när du bland gossar wäljer, Om någon är så öm som jag, mot dig.
3. Lys, måne, du, och warna från det höga, Om någon längtan waknar upp igen; O, flicka, lägg bort tankarna du hyser, Och fly tillbaka till din trogne wän.
4. Adjö, farwäl min hulda älskarinna! Jag har ej längre tid att dröja här; Jag måste bort, jag måste bort och lemna Mitt hjertas wän, som mig så dyrbar är.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6.

103

5. Nu har jag afsked tagit af min flicka, Farwål också min hembygd uti nord! Och skeppet redan ligger segelfärdigt Och vår kapten han kallar oss ombord.

6. Wi hyfwa våra ankar ifrån botten Och kettingen kring spelet löper wandt, Wi hissa våra segel upp i toppen Och skeppet gungar genast ifrån land.

7. Se, flaggorna de derwidafsked tager Utaf min flicka och min fosterjord; Men hoppas dock jag en gång återkommer, Hem till min flicka och den sköna nord.

4737

IV. Bref till den gamla fästmon.
Mel.: och ringen som jag gaf dig.

Och gossen som du gaf mig

Med det krusiga hår, :,:

Han är nu wuxen blifwen,

Tusseröllia, röllia, blifwen,

Och som en yngling står,

Nå nå nå nå nå drudelialei,

Han som en yngling står.

Jo gossen som du gaf mig,

Och sprang der på din wäg, :,:

Han frågar om sin fader,

Tusseröllia, röllia, fader,

Han frågar efter dig.

Nå nå etc.

Det är wäl på tiden,

Att du kan gifta dig, :,:

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

8.

105

Ty gossen han will weta 4737

Tusseröllia, röllia, weta,

Hwem då försörjer mig.

Nå nå etc.

Jag är en fattig flicka,

Men trofast är mitt sind,::

Och aldrig skall du säga,

Tusseröllia, röllia, säga

Att falskhet kom der hän,

Nå nå etc.

Från resan är du kommen,

Men du kom ej till mig, :,:

Jag hörde det med tårar,

Tusseröllia, röllia, tårar,

Du gick en annan wäg.

Nå nå etc.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9.

106

4737

Jag kom ihåg den morgonen,

Då du bad mig farväl, :,:

Jag ensam satt med sorgen,

Tusseröllia, röllia, sorgen,

Och gossen på mitt knä,

Nå nå etc.

I fjorton långa wintrar,

Du skref mig ej ett ord, :,:

Min vän, kan du erindre,

Tusseröllia, röllia, erindre,

Den ed, som du mig swor.

Nå nå etc.

Jo gossen som du gaf mig,

Med det swarta krusiga hår, :,:

Han liknar dig så mycket,

Tusseröllia, röllia, mycket,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

10.

107

Rätt som du går och står.

Nå nå etc.

Han blifwa skall din glädje,

I fall du kommer här, :,:

Så will jag mer ej gråta,

Tusseröllia, röllia, gråta,

Ty du är mig så kär,

Nå n å etc.

Men kommer du nu icke

Hem till oss och bor, :,:

Då skall jag gossen skicka,

Tusseröllia, röllia, skicka,

Till dig när han blifwer stor.

Nå nå etc.

4737

Då skall han till dig säga,

När först han träffar dig, :, :

Will du min moder swika,

Tusseröllia, röllia, swika,

Då aktar jag ej dig.

Nå nå etc.

Då skall jag ensam bära

Min ängslan i mitt bröst, :, :

Och då farwäl du käre,

Tusseröllia, röllia, käre,

Förbi är då min lust,

Nå nå etc.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12.

109

4737

Svar från fästmannen.

Min flicka, ja jag hafwer

I afton hos min wän, :,:

Min son jag glad omfamnar,

Tusseröllia, röllia, famnar,

Och reser ej igen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

13.

110

4737

Twå nya, mycket wackra

W I S O R .

Den första: Edwin och Angelina; Kom Eremit och om du
hyser etc.

Den andra : Den gamle Kungen; Der sprang en pilt i lekens
ring etc.

Nr 91.

Säljes i C.G. Södergrens Bokhandel.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

111

4737

I. Edwin och Angelina.

/ Ur Landtprestens af Wakefieldt lefwerne./

1. Kom Eremit, och om du hyser Nog öm-
het i ditt bröst, Så för mig dit der ljuset lyser,
Att hämta någon tröst.

2. Ty medan jag här vägen söker, Och tröst-
lös wilse far, Sig wilda skogens längd föröker
Wid hwarje steg jag har.

3. Ack, nej! hörs Eremiten swara; Ett spöke
wistas der; Och den olycklig plägar wara, Som
kommer det förnär.

4. Nej, för behofwets barn min hydda Än
aldrig slutet war; Min ringa spis plär nöjet
krydda, Som der sin boning har.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

— i. —

112

5. Följ mig och glöm i qväll din möda;

Mitt hus tillbjudes dig; En säng af halm, en
tarflig föda Jag dela will med dig.

6. Jag åldrig mord och krig förklarar Mot
skogens fria här; Det wäsend, som mitt lif bewa-
war, Mig deras flydda lär.

7. Se! denna dæld mig födan räcker; När
hungren är som störst, En korg med frukt den
ljufligt släcker, Och källan all min törst.

8. Kom, wandringsman, din sorg går öfwer;
Allt jordiskt snart förgår. Hur litet är det man
behöfwer, Och det blott några år!

9. Som när uppå den torra jorden En frukt-
sam dagg går ned, Wår yngling upptog dessa
orden, Och följde tacksam med.

10. Djupt in i skogen de då gingo, Der
knappt man handen såg, Tills ändtlig de i sigte
fingo, Hwar lilla hyddan låg.

11. Som här ej rika skatter gömdes Till
menskors retelse, En halfdörr med en klinka dö-
des Tillräcklig stängsel ge.

12. En knippa ris på spiseln kastas, Som
snart i låga går; Ett litet bord med frukter la-
stas; Men gästen tankfull står.

13. Kom nu min vän, sad` Eremiten, Och
lät bekymret fly; Mitt bord är slätt, min werld
är liten, Men glädjen alltid ny.

14. Min trogne hund som wänligt smeker,
Och syrsan som du hör, Och katten som på golf-
wet leker, Mitt hela sällskap gör.

15. Han några sagor se'n berättar, Att roa
honom med; Men ingen ting hans oro lättar,
Och tårar tillra ned.

16. Hans suckar Eremiten röra Mer än han
sjelf will tro; Hwad kan, o yngling, så förstöra
Din munterhet och ro?

17. Kan hända lyckan dig förskjutit, Och dig
till armod dömt: Kan hända vänskaps pligt man
brutit, Ell' trogen kärlek glömt.

18. Men ack! hwad är för lyckan sträfwa?
Hon är en flyktig dunst; Så fåfängt wi för hen-
ne bäfwa, Som tigga om dess gunst.

19. Och hwad är vänskap? jo, en wisa,
Hwarwid man somna plär; En röst som plär de
stora prisa; Men aldrig werksam är.

20. Och kärlek? ack! hwad är den annat,
Än blott de skönas skämt; Hur sällan deras tro
besannat, De eder som de nämnt!

21. Olycklig den af ödet drifwes Att pröfwa
deras tro; Ty kärlek ej på jorden trifwes, Om
ej i dufwans bo.

22. Den eld ur deras ögon strålar, Sky den,
ja könet sky! Wid dessa ord en rodnar målar
Wår främlings bleka hy.

23. Dess kinders färg sig nu förnyar, De
ny förtjusning ge, Likt de förgyllda morgon-skyar,
Som emot solen le.

24. Dess klämda bröst sig ömsom böjer Och
ömsom suckar drar; Och snart dess blyga uppsyn
röjer, Att det en flicka war.

25. Förlåt sad hon, jag eder plågar, Och
störer eder ro, Då jag det rum ohelga vågar,
Der ni och himlen bo.

26. Jag fåfängt skulle vilja dölja Det som
min ro förstör; När sorg och ånger mig förfölja,
Ej tystnad lättning gör.

27. En Lord, som präktig lefnad förde, War
mig en älskad far; Dess gods och rikdom mig
tillhörde, Som enda barnet war.

28. Att mig utur hans armar vinna, All
bygdens ungdom gick; Och ho kan wäl förtälja
hinna Allt det beröm jag fick?

29. En talrik friarflock sig krökte; Hwar en
mig såg blef kär; Men allt som deras tal sig
öste, Blef ja allt mera twär.

30. Bland dem som ömmast för mig brunno,
War unga Edwin en; Men ack! dess ömma suckar
funno Ett hjerta hårdt som sten.

31. Han inga gods och pengar ägde; Men
uti dygd och wett Han ganska mycket öfwerwågade
Hwar yngling som jag sett.

32. Hans dräkt den ädla enfald röjde, Som
hjärtats prydnad war; Och ödmjukhet än mer upp-
höjde Den eld han för mig bar.

33. Med fåfängt högmod jag försökte Att
segra hwarje dag; Ju mera sig hans ömhet ökte,
Ju mera kall war jag.

34. Hans hjerta, rent och obefläckadt För mi-
na fötter låg, Till dess det allt för mycket gäckadt
Ej mer förhoppning såg.

35. I tysthet han mig öfwergifwit, Att glömma mitt förakt; Men ängslan har hans bane blifwit, Som rycktet för mig sagt.

36. Nu skall mitt lif dess qwal betala: I grottan der han låg, Skall jag med Edwins skugga tala, Liksom jag Edwin såg.

37. Jag samma ödemark will wälja, Och dö på samma sätt; Mitt usla lif mig blott skall qwälja; Och döden bli mig lätt.

38. Nej aldrig! hörs han henne swara Med öm och liflig röst, Än` himlen Edwin täckts bewara, Till Angelinas tröst.

4737

39. Så se då, ömma älskarinna, Din Edwin
åter här; Här skall du honom åter finna Mer
öm och mera kär.

40. Vi sky ej mer hvarannan mista; Allt
qwal är nu förbi; Den stund som en gång blir
den sista, Skall också Edwins bli.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

~~8~~
9.

120

II. Den gamle Kungen.

1. Der sprang en pilt i lekens ring På Medelhafwets strand, Och swarta lockar flögo kring
Hans kinders purpurbrand.

2. Wäl mången ros der glödde röd, Och drufwan knöt sig der; Han såg ej efter rosens glöd,
Ej efter drufwans bär.

3. Han såg mot Pyreneerns spets, -- Det war hans ögonmått -- Han såg mot hafwets
wida krets, Som sten i sol'n så blått.

4. Då tänkte han sig lyftad bli Af högre maktens röst, Då växte stora tankar i Hans ännu späda bröst.

5. Har icke Henrick, Galliens fröjd, Växt upp på samma kust, Mätt samma djup, mätt samma

höjd, Med samma barndomslust?

6. Och samma skog af grön oliv Kring beg-
ges wagga stod: ---- Den lille tog den stores
lif I arf med eldigt blod.

7. Hans arm war mer ej späd, ej matt, Han
sjelf ej mer ett barn, När på en klippspets så
han satt Och tänkte på Bearn.

8. Att kämpa i de tappras led, Han swor
som yngling se'n: Det war en dyr, en helig ed,
Och himlen hörde den.

9. Så drog han ut från hemmets strand,
Som örn på luftig färd: Hans lösen: frihet,
fosterland; Hans skatt: ett hopp, ett swärd!

10. Han störtar sig i krigets larm, Der fa-
ran winkar wild; - Men ryktet tog uppå sin

Skriv endast på denna sida!

arm Hans bragder och hans bild.

11. Och hjelteära swärdet wann, Beundran
snilletts blick, Och land och hjertan om hwarann
Han tog, han wann, han fick.

12. Och namnet växte och blef stort, Det öf-
wer bråddjup sprang: Hwarhelst i werlden det
blef spordt, Det som en seger klang.

13. Och det fick wingar på en gång, Och slog
kring land och stad, Och tog sin plats i skaldens
sång Och häfdatecknarns blad.

14. Sist till ett ädelt folk längst opp Det
kom bland nordens berg, Som hade graflagt nyss
sitt hopp, War klädt i sorgens färg.

15. "Kom hit, blif vår! Du är oss wärd,"-

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12.

123

Så hörs det folket be - " Gif oss ditt hjerta och
ditt swärd, Wi dig en krona ge"

16. Och hjelten kom från söderns haf Till
nordens strida elf: Han gaf sitt swärd, sitt guld
han gaf, Han gaf sin son, sig sjelf.

17. Då löstes hat, då smälte kæld, Hans själ
war full af sol: Till bröder knötes kring hans
sköld Twå barn af samma pol:

18. Och begges kärlek blef hans lön; Då
fanns en känsla blott, Blott en i fiskarns torp
wid sjön, Som i den rikes slott.

19. Sjelf, mätt på blodigt stridsberöm, Han
sådde fridens wäl, Och Herⁿiks bild, hans barn-
domsdröm, Stod åter för hans själ.

20. Åt allt sin blick, sitt hägn han gaf, En
far för hög och låg: Från Östersjö till Westerhaf
Skär kölen nyledd wåg;

21. Och brända städer stego upp På nytt ur
oskans glöd, Och odlarnas sista frusna hopp Han
åter blomma bjöd.

22. Så satt han, frejdad långa år; - Nu
sjunker solen ner, Och gamle kungens gråa hår
De glesna mer och mer.

23. Hans wänner - glesnade också? Der-
om ett prat gick ut. De rätta, många eller få,
De stå dock qwar till slut.

24. Du land! som honom walde fritt, Lär än
din kung förstå! För dig han tänkt, för dig han
stridt, För dig han dör också.

25. Låt honom ej, wid årens qväll, Med sak-
nadsblick se bort Till annat haf, till annat fjäll,
Långt mera skönt än vårt!

26. War det en kröna blott du bjöd? War
det ej kärlek, tro, Och tillit, fast i lif och död,
En helig ålders ro?

27. Ej har hans äras vågskål än Sin rätta
guldwiggt fått; Och tidens dom - du har ej den,
Men du har stundens blott.

28. Hur tappert surrar myggors hop, När
sol går ned i dal`n,: När de förstummats allihop,
Då sjunger näktergal`n.

29. Så tystnar dagens sorl en gång; - Då
hörs en annan röst, Som sjunger sent, men sant
en sång Ur minnets djupa bröst.